

Luth. College Library Swedish Herald

Nr 33

Parkland, Washington, 18de August 1905.

15de Aarg.

En salme.

Gods bønne træ i lid og lid
Et vokter kolsten søde:
Fra moders liv og faders hånd,
Et er i jorden bøde.

Men Gud paa miskundhed er rig,
Han gav sin søn den Hære,
Et han for os evindeligt
En frelser skulde være.

Guds søn os blev en fuldtro den,
Han bar saa tung en byrde,
Og selv sit liv i døden hen
Han gav, den gode Hærde.

Gud være tak, vi løste gaar
Fra synds og døds elende,
Gud være tak, vi frelste naar
Med seieren i hænder.

Han, som det store offer gav,
Et os til offer give,
Saa længe vi vor vandringstid
Et vil løfte her i live.

Et følger ei den store flok,
Et hane den os værre;
Et har i Herrens naade nok,
Hans vel og vilje lærer.

Et har hverandre hjerter søe
Og rækker gjerne haanden
Et hjælpe den, i nød er,
Og løser ham af vaanden.

Gud Fader, und os alle vel,
Og lad din naad os leve,
Et os til Guds vor arbeide
I himmeriges glæde!

J. H. Staar.

(No i jnubens salmedog.)

Lærdomme af Guds ord
og
fra livet.

Herre, behag vore hjerter i retfærdighed og
barmhjertighed for dit ord. Amen.

Salme 37, 21-26. Den ugube-

lige laaner og betaler ikke, men den
retfærdige forbedrer sig og giver; thi
den velsignede skal arve landet, men
hans forbandede skal udryddes. At
Herren blir en mand's gang stadfæstet,
og han har velbehag i hans vel. Naar
han falder, blir han ikke strødt til jor-
den; thi Herren støtter hans haand.
Jeg har været ung og er blit gammel,
men ikke har jeg set den retfærdige for-
ladt eller hans afkom søge efter brød.
Den ganske dag forbedrer han sig og
laaner ud, og hans afkom blir velsig-
net.

Naar dette Guds ord siger, at en
ugubelig tager tilnaad og betaler ikke,
saa menes iærbedelighed mennesker, som
er ligegyldige, enten de gjør ret og
Hjel eller ei, og mister gjeld lige godt,
enten de kan betale den eller ikke. Men
dette ord er ogsaa en alvorlig forman-
ning til alle kristne, at de ikke maa ind-
villie sig i handel og pengesager, saa
de blir bedragere. Lev ikke større, end
du har raad til. Naad og hastu
være enige i, at de ved Guds barmhjer-
tighed vil undgaa at komme i gjeld.
Manden kræve ikke mere af hujit, end
han skaffer til, og hastuene indrette
husholdningen efter indtægten. Dette
siger jeg som et hjertligt raad til alle
unge kolander. Vær vis paa, det skal
lykkes, naar du med den og alvor be-
sitter dig derpaa. Gud gir altid nok,
naar man er nøjsom og gavmild —
gavmild med det, man selv har, ikke,
som den store husholder, med andres.
Og til mændene skal siges: „Hold din
hastu's haand med frigten af dit ar-
lige arbejde. Rast dig ikke ind i for-
retninger, hvortil du ikke har de for-
nødne kundskaber og midler, hvorved
du lettelig kan komme til at forgle dine
forpligtelser, saa andre maa betale.
Du har vel ikke til hensigt at bedrage,
men naar du spekulerer saa, at du ikke
kan klare for dig, rammes du dog af
dette ord: „En ugubelig tager tilnaad
og betaler ikke.“ Men saadant bør
aldrig kunne siges om Guds børn. —

„De, som vil værde rigt, falder i sel-

selser og suarer og mange haarlige og
skadelige begjæringer, som nedbringer
menneskene i ødelæggelse og forbørvel-
se“ (1 Tim. 6, 9). Men de, som frygter
Herren, som søger retfærdighed og
gjør godt, de skal aldrig mangle, de
skal altid ha overskud, „saa de forbed-
rer sig den ganske dag og ublaaner,
og deres afkom blir velsignet“. Der er
ingen velsignelse i den rigdom, som ind-
vindes ved fattighed, snidteri og anger,
men der er heller ingen ro i den rig-
dom, som faaes for godt køb ved u-
somme forretninger, paa hul grund.
Den derimod, som plejer sit kaldt op-
rigtig gudsfrugt, som søger sig troel-
gen og gjør godt, hans gang skal stad-
fæstes af Herren, han skal „arve lan-
det og forlyste sig over stor fred“. „Tag
være paa en falskdommen, og se en op-
rigtig; thi det skal gaa en saadan vel
paa det sidste.“

Gud, bevar os fra verdens strifter
og fra vort eget fjæds lokkende og dra-
gende magt. Glo os af din barmhjer-
tighed lykke i vort kald, saa vi altid
har, hvad vi behøver, og overskudigt
til al god gjerning. Glo os hellig af-
sty for al folg og uret og hellig lyst til
at gjøre godt mod alle. Lad os og al-
le være vore en velsignelse. Amen.

Min glæde mit Gud jeg har,
Og ei i lader falde,
Den rigdom brister ei som glar
Og raadner ei i mulde;
Om her er faaast, har jeg dog blit
Min del med Gud og rette,
Saa vil Gud te velsignelse
Og armobadommen lette.

Det er og bliver altid dog
Den allerførste baade,
Det aldrig nogen mand bedrog
At lade Herren raade.
Tro hannem vel, gjør ret og Hjel,
Saa hjælpes du og bine,
Forlad dig til Gud, Gud aldrig vil
Glas haanden udaf sine.

Paagt.

Prædiken

holdt ved indvielsen af Vor frelsets
haand-norske lutheriske kirke i Oakland,
Cal., 7de maj 1905, af J. Johansen.
(Udvaldt efter California Specialkonferens's
beretning.)

Lest: Joh. 10, 11-16.

Festlig forsamlede Guds menighed,
hjerterlig elskede tilhørere! Naade være
med eder og fred fra Gud, vor fader, og
vor herre Jesus Kristus! Amen.

En kirkeindvielse er jo en stor, høj-
tidelig fest for en menighed, — en glæ-
desfest, en takkefest og en bønnefest.
Det er en begivenhed, hvortil den glæ-
der sig længe forveien. Lige som en,
der har boet i et simpelt leiehus, glæ-
der sig ved at kunne flytte ind i sin e-
gen velindrettede bolig, saaledes ogsaa
en menighed, der har maattet bo lige-
som tilleie, naar den kan faa en bolig,
hvori den kan samles, og om hvilken
den kan si: denne er vor kirke. Mem-
perne ved at mangle eget gudshus har
jo de fleste menigheder maattet erfare,
allermest i byerne, til stor hindring for
deres ydre velst og trivsel. Det har
ogsaa denne menighed maattet erfare.
Men denne mangel er nu ved Guds
naadige hjælp blit afhjulpen. I har
desuden saa meget mere grund til glæ-
de og tak, da det nu efter saa lang en
tid er lykkedes at erhverve eder et gud-
hus, hvori ertids fornyelse og sakra-
menternes forvaltning skal foregaa paa
moderemaalet, der sikkerlig tjener for de
ældre iblandt eder ogsaa er hjerterpro-
get.

Tog, lidet vilde det nytte, om mo-
deremalet lod aldrig saa lillig og
klangfuldt heriade, dersom ikke den
kristnes hjerterproget, det rene Guds ord
med sakramenternes forvaltning efter
Herrens indstiftelse samt menighedens
levende besjævnelse til disse naademid-
ler, var det, som kom til at lyde her.
Thi sproget er jo kun et middel, hvor-
ved de evige guddomsanker skal bæres
fra os til og ind i hjerterne. De for

maa I, tjære medlister, endnu langt mere lykkelig, fordi det er en evange-
lisk-lukket kirke. I har taat, og i sin
idag skal laddes — en kirke, i hvilken
alt Gud's raad til salighed skal for-
bes — i loven i al sin strenghed til af-
slædelse af egenretfærdighedens og
falskhedens usle sigenblade, og evange-
liet til slædelse med Kristi byredare
retfærdighed til tro, trost, fred og glæ-
de i den Helligaand.

Mange er derfor de alvorstanker og
alvorspørgsmaal, som ved en saadan
anledning maa vænge sig frem for en
kristens andægtige betragtning. Og
nogle af de vigtigste kan samles i det
spørgsmaal som vi idag vil fremhæve
for os selv og ved Guds aands og
ords lys søge at besvare, nemlig:

«Hvornaar har en menighed et
grund og opfordring til at glæde sig
og takke Gud ved indvirkelsen af sin nye
kirke?»

Vi svarer paa det første grundlag,
at det har den.

1. naar kyrkens, Jesu Kristi, rost ty-
delig høres berolde, og

2. naar menigheden stiftig og vilig
samles om denne kyrkerøst og følger
den.

(Fortættelse.)

Hig vil jeg bli.

«Hjer

H. Uollmar.

Femte kapitel.

Fortættelse.

Alle var enige i at finde ideen glim-
rende. Selv det gamle ektepar sølte
sig bejstret for planen og slog følge
med opover.

Som sagt, saa gjort. Videns
Sigrid saa der med foldede hænder og
had til sin tvilske fader i himlen om
hæls, som de tre deromte malere
pludselig og holdt indtog paa egen
haand, ledtaget af det gamle ektepar.

De tog alt i værmere altsaa, og
stillelig had de uden omskab om at saa
udføre sin plan. Fra Madens side
var naturligvis intet tvil; de indvil-
gede uden at forstaa og fatte, hvad det
egentlig stude bli til. Svært var de
fire kunstnere i fird gang med sin ar-
bejde. Den sidste af dem malet et
stort stik med to bjørne paa. Dette
billede var saa naturligt, at haande
børn og hjer brølede af begejstring.
«Vertshuset Bjørnen» stod at læse un-

der stillet. Udenfor paa altanen
malet den anden kunstner træer, blom-
ster, fjeld og fosse, alt saa stoffende
naturligt, at man ordentlig mente, at
se blomsterne blomstre og volde livs-
lig frem. Den tredje kunstner malet
alle slags morsomme figurer udenfor
paa væggen og dørene samt rundt
omkring de smaa vinduer, og den fjer-
de bemalt væggen, loftet og dørene
inde i stuen med alle slags brille figu-
rer, smukke ferievær og vin og øl, som
stammede i de flæde glæde.

I mange dage holdt kunstnerne paa
at arbejde, dels af menneskelystighed,
dels for Sigrid's skyld og dels for at
bevise den tjære Gud, at det ogsaa gik
an at saa noget ordentlig istand uden
ham.

Da de var færdige, og alt som ud-
som et overjordisk hjant sepals, tak-
kede Sigrid dem hjertelig.

«Nidi imellem alle de væg», broges
de billeder saar ogsaa den gamle ind-
skrift over vor dør,» sagde hun glad
overgætt. «O, hvor jeg er lykkelig
over, at det allet har vist sig at være
sandt det gamle ord: «Gud's vel-
signelse kommer det alene an.»

«Men,» indvendte den ene af kunst-
nerne, «denne gang er det dog os, som
har bragt velgjørelsen, — ikke sandt?»

«Vielig,» svarte Sigrid, «og jeg
all aldrig glemme, at I som, da Gud
sendte eder, han, til hvem jeg Gud i
min nød. Han vil ogsaa hjælpe side-
re, saa at vi naar mange gjenner i vor
kyrke her.» Noget foretoges saa de
fire kunstnere paa hiraanden.

«Et er altsaa blot Guds velgjørelse i
Deres sind, Sigrid?»

«Naturligvis,» svarte den unge pige
med overbevisningens varme. «O, jeg
vidste nok, at Gud ikke vilde glemme
os.»

Ten selvsagt morgen kom de atter
tilbage til Sigrid's hjem, denne gang
fulgt med flere gutter, som var bils-
jede med farve og rødder inde af alle-
slags ting. Alle gjennerne i stuen var
ag omfing paa gaardens haande feran-
galt en «indsamling», og for de ind-
komne penge havde man tjæde tæller-
ner, kopper, glæse, lutver, guller og
stær o. s. v. Haandklær, bakkot,
nogle flok, et par boide, videre et helt
batteri vin og ølflasker, lusse, te, cho-
colade, bænd, søtters, sukker og forstje-
ligt slags fint bagværk. Foruden det
overleverede der den ty: vertshuset, Si-
rid, en liden sam penge til indtjød a
mel, smør, brød, valje og øl.

So, Sigrid gjorde store sine! Det

for nok vænde, hun vil nok at bestille!
«O, os nu, at du har lært noget, om du
kun tog: Lusse, søtters, te, sukker
smukke smørrebrød og bærerne dine gj-
stere!»

Færen saar allerede som en fæstherre
tjæde mellem alle de fine flasker og
glæse og flasket i uden at stjæle paa
haanden.

Nu kan gjennerne komme; det er for-
get for sig. Stuing, og tydelig ligger
det lille smukke hus deroppe mellem
de høje fjelde med hævrende udhjet
over den lille lunde fjel.

Gjennerne kom. Naar et vertshus
paa en lunden maade blir besjænt,
saa kan det ikke seile, at det maa bli til
noget.

De fire kunstnere fortalte alle gjen-
nemrejsende om «vertshuset Bjørnen»
oppe i fjeldet. Høder folk havde og
saa saar sig herom; thi man havde læ-
det overiere i alle store og smaa aviser
om det «helt helt bemalte vertshus»,
som var malet af fire berømte kunst-
nere.»

«Vertshuset» tral folk Sig-
rid til mere end nok at gjøre penge
til sig i hendes lille lunde. Saa hun
saar sig sig haand til al gjøre videre
indtjød. Saa hun saar sig sig: det i her-
re mankestat.

(Fortættelse.)

**Den syvende bøn: «Men
frels os fra det onde.»**

«Hjort og Irindemøder i Gæsteb Høst,
Wien, Lide til 3de mai 1868.
Af pastor: W. G. Waller.

(Slutning)

«Hvad os bede Gud, at han vil gi os
den hjælp, at vi maa vilig finde,
at viott gods glæde os af dem, og at
af vore vore ham tafæmliche for saa
saa en veigjeretog. Og er ul tekæm-
lige for vore, som for alle Guds vel-
gjæringer med os, ha vi af vore del
være end ord. Ikke uslænde, men
med et glæde og vilig hjerte vil vi af vore
af vore smellede elendige at Guds riges
fremme. Deuden vil vi indvænt alle
være rimelige gjøremaal saaledes, at
vi kan nedbede Guds velgjørelse over
dem.

Det vil bli bedre islænt os i denne
penkende, om stien bli gjøre fuldt
afbor af at løse den opvane, som for
tiden er den vanskeligste, men ogsaa
den vigtigste, at underlisse de børn,
som Gud har lagt i dens skjød, helt og

holdent paa gudsordens grund. Det
er i hjert af Guds ord, at ogsaa si. I
se, hvorledes vi skal omgøres med de
jærdige goder, Gud har sat os til hus-
holdens over. Men som det er islænt
os, saar de fleste unge en dobbelt lid-
onskælske: en som verden meddeles, og
en anden som stien søger at gi dem.
Men de to er uforenlige. Verden har
et helt andet syn ogsaa paa de jærdige
elendige, hvorledes de kan erhverves,
elst og duges. Og det kan visstelig
det ord anvendes: «Ingen kan tjene to
herrer; thi hjer vil enten hade den ene
og elste den anden, eller holde sig til
den ene og foragte den anden; I kan
ikke tjene Gud og mammon.»

De af os, som sit denne støden-
elst, idet nemlig en del af vor opdra-
gelse gif ud paa at bibringe os den, —
vi v d, hvorledes vi ved Guds maade
maatte se at bli den vott; og at det
gjaldt intet mindre, end at selve vor
salighed stod paa spil. Men hvorfor
saa en saadan livsanskuelse, vi som dog
er kristne? Hvorfor stille Herren vor
Gud?

Det er imidlertid vist, at skal vi kun-
ne bede den tjære den og det indbe-
lette ogsaa vore jærdige elendige, da
maa vi gjøre det som de, der har lært
at gjøre Dettens vilj: «Saa haad
brugen af vort gods angaar. Og den
første stude, som kunde bli os til det
paa vort gods, vilde være, at Sa'an
sit os til at stille os saaledes til det og
bruge det saaledes, at det blev os til
forbødelst. Dette er visstelig det første,
vi har at bede imod. «Hvad gav-
ner det et menneske, om han skaber
en ganske verden, men for skæde har
sin sjæl? Eller hvad vil et menneske
gi all nederlag for sin sjæl? (Matt.
16, 26.)

«De, som vil vordre rige, falder i fæls-
kælske og snarer og mange daarlige og
slædelige begjæringer, som nedstærker
menneskene i ad læggelise og forbøvel-
se. Thi pengegjærighed er en rødt til
alt vord; af hjer til den er nogle for-
ar vild fra troen og har gennemskun-
ret sig sig med mange smæder. Men
en, o Guds menneske, sig visse ting!
Jeg derimod efter retfærdighed, guds-
frygt, tro, hjærlighed, taalmodighed,
sæmpeelighed. Streb trossens høhe-
hed! Gid det vilge lto, til hollket bl
og er kaldt, og du har slagt den gode
slædelst for mange vnder.» (1 Tim.
6, 9-12).

Det haar ikke, at alle, som er rige
eller bli rige, falder i fælskælske og
snarer og mange daarlige og slædelige

begjæringer" osv., men, „de som vil
 werde rige". Mange af disse blive
 aldrig rige. Ja dette gjælder det store
 flertal af dem; og det er en ligesom
 usandhed, naar man i vore dage siger,
 at hvem som helst kan bli velha-
 vende, det vil egentlig si, bli rig, om
 han blot forstaar at indrette sig. De
 kommende blive nok ikke rig, hvor meget
 han end vil det og forsøger det efter de
 bedste regler, som verden kan anvise,
 dersom ikke Gud tillader det. Men
 disse mange, som „vil werde rige", men
 ikke bli det, de danner sig ligesom de,
 „der vil werde rige" og bli det, en
 skaauplan, der fører dem nedover til
 den visse forbrøvelse, istedenfor at de
 med alt de er og har, skulde bevæge sig
 opad mod de salige holdere, hvor Guds
 velvælgelse bor.

Gudsdygt med nøjsomhed er en
 stor vinding: en gudsdygtig altsaa,
 som indbefatter i sig ogsaa det, at man
 er fornøjet med, hvad Gud tildelede af
 jordiske midler. Og om Gud da skulde
 de gi os saa meget gods, at det kunde
 siges, vi var rige, sjønt vi ikke havde
 begjært rigdom, saa vilde vi vide, at
 med de forøgede midler følger forøget
 ansvar. Og hvilken skil opfordring
 til os — sjønt det ikke bærer paa god-
 sets mangde — til at gøre, som Guds
 ord byder os: „Gjører eder denner ved
 den ærette mammon, for at de, naar
 I villes herfra, skal ankomme eder i
 de evige dølger."

Blisnok er ikke den rette brug af vort
 gods en anslag til, at Gud velvælgner,
 men den er dog nødvendig; det skal saa
 være blandt kristne. Men paa den anden
 side: En rigtig brug kan bli an-
 slag til, at Gud forbander. Som saa-
 dan rigtig brug kan nævnes, at man
 bruger sit gods som dit, man sætter
 sin lid til for alle kommende tider, og
 derfor yderst sparsomt og vilger det
 i anvendelse, sjønt Gud haade her og
 der anviser beder, hvor han vil ha det
 anvendt. Hvor meget trænges det ikke,
 at der bedes herimod! Eller man ad-
 fælder med det, man har, af uforsigtighed,
 ret og slet slurve, som ogsaa er en ti-
 dens retning; eller det sker mere plan-
 mæssigt, for at tilfredsstille kjødets ly-
 ster. Dette sidste er maaske det, som
 for tiden er mest overhaandtaget.
 Hvor mange er der ikke, som bærer
 kristenmandet, og som med koldt hjerte
 og visen haand, med lange mellem-
 rumme glæder en kasse med til Guds
 sag, men ender alt de kan overkomme
 for at kunne gøre det, som deres

høj vil. Hvad de selv vil, ja, det er
 deres høieste lov og indregning. Hvor
 er den Gud, som de skal adlyde? Par-
 tet hermed — dog ikke altid — er ty-
 den til at være vel oppe i rækkerne med
 dem, som ansees for at være de tont-
 angivende, hvad skædebragt, husgeraad
 og mere angaar. Hvor mange er der
 ikke, som man siges at leve over evne!
 Disse vilde være lykkeligere, om de le-
 vede efter evne og, vel af merke, saa-
 ledes, som det anstod sig dem i deres
 stand og stilling. De er dog ikke kon-
 ger eller personer i høj værdighed, og
 hvorfor da indrette sig, som om de var
 nærsagt noget jaabant? Penge alle-
 ne, om de har dem i overskud, berettig-
 ger til det. Og hvilken grek mod-
 sætning, dersom de heller ikke har dis-
 se, men trods det sijn, de omgir sig
 med, lever fra haanden i munden!
 Mod jaabant trænges det, at vi beder,
 at vi ikke maatte ha et sind som de, der
 lever sig selv, og ikke henfalde til de
 ting, for hvis skyld Guds vrede kom-
 mer over vantroens børn.

Og om vi da ofte maatte lide sammen
 med de ugudelige — ogsaa lide tab paa
 jordisk eiendom, ja om ulykken ofte
 træffer os, naar lykken træffer dem:
 „den Gud elsker, den tugter han, og
 revider enhver søn, som han antar sig"
 — ja vil vi dog med Job kunne si:
 „Herren gav, Herren tog, Herrens navn
 være lovet!"

Og nu kommer vi endelig til det
 sidste onde, som vi i den syvende bøn
 beder Gud befri os fra, nemlig ondt
 paa ryggen. Riksen lider forfølgelse
 for Jesu navns skyld — at sender af
 Jesu kors skaber vort gode navn og
 ryggen, ved sin tale, i den daglige om-
 gang med mennesker, i præken, for
 offentligheden eller, gennem bøger,
 foredrag o. s. v. Men her kan jeg kun
 mere gi antydninger og noget, vi kan
 ta med os og nærmere overveie. Jeg
 har dog lidt at meddele, som bærer ind
 paa denne sag.

Som kristne kan vi ikke helt være
 uden sorg, saalænge vi er omgivne af
 denne verden, ja for en del har verden
 i os selv, har hjød og blod. Men hvad
 er det, som er sagt dig og mig, naar
 det heber: „I skal glæde og hyle, men
 verden skal glæde sig"? Den egentlig
 bærende tanke i disse ord kan vi ikke
 nævne mere os. Jesus siger i dette
 udtryk de kristnes sorg og verdens
 børns glæde i et vist forhold til hinan-
 den. Det er ikke Guds mening blot at
 si, at naar han er godt til Faderen,

vil verden fortsætte som før — glæde
 sig som før. Nei, han tar her sigte
 paa en særegen glæde hos verden — en
 glæde hos den, som er aarsag til og
 forsøger de kristnes sorg, som om han
 vilde si: „I skal være bedrøvede, og
 verden skal glæde sig over eders be-
 drøvelse." Verden glæder sig over de
 kristnes ulykker og trængsler.

Saaledes var det paa Kristi tid, og
 i denne henseende har verden ikke for-
 andret sig. Der er vel slet forandrin-
 ger, hvad de mere høre foreteelser an-
 gaar; men selskabet overfor de kristne
 og den mening, verden har om dem,
 er den samme. De ugudelige haader
 de kristne. Og fra dette grundebyd
 af har oses af den onde tale, som de
 fører mod dem i den daglige omgang
 med menneskene osv. Ser de, at det
 gaar en kristen ilde, saa siger de: „Han
 gjorde forbringer paa at være from, det
 burde dog ikke paa ham saa ilde." Over-
 døet han af nogen bryst, om den
 er aldrig saa liden, siger de ondske-
 fuldt: „Der ser du, hvilken hylter han
 er."

At verdens mennesker slutter saale-
 des, er saa meget naturliggere, som de
 jo ikke ser andet, end de rent yder ting;
 de har ingen anelse om de haarde indre
 kampe s. osv., som en kristen fører, og
 om det store i det maal, han har sat
 sig. Men naar en kristen paa den ene
 side maatte være vidne til de ugudelige
 tilspisende lykke og paa den anden
 side se deres ondskab mod ham, fæstes
 han til at forarges og bli saare bedrø-
 vet. Satan ryder ind i hans hjerte
 saadanne tanker som: „Kan det være
 muligt, at Gud er dig naadig? Du er
 jo i stor trængsel; de ugudelige der-
 mod har fremgang og er lykkelige." Dette
 er en af de mange søger, som en
 kristen maatte bære.

Men er der noget saabant som en
 kristens haab i sorgen, ja for ham saar
 alt en herlig afløsning i dette: at
 „naar vor sidste tid kommer, vi
 maatte slynge herfra fra dette elendige
 liv til det evige liv." Vi kan her dra-
 ge os til minde disse ord af Frelseren:
 „En liden stand, og I skal se mig".
 Der er leste om saar bestielte og der-
 paa følgende glæde. Den time kom-
 mer, da alle en kristens sorg skal ven-
 des til glæde: da der for ham skal være
 en ende paa al bedrøvelse — den
 tid, da han kan si med Simeon: „Der-
 ret nu lader du din tjener fare i fred,
 ligesom du har sagt; thi mine øjne har
 set din frelse, som du har beredt for
 alle folks ansyn, et lys til at oplyse

DRS. ROBERTS, DOERRER
 AND RAWLINGS
DENTISTS
 Crown and Bridge Work a Specialty
 156 Pacific Ave. Tel. Red 490
 TACOMA . . . W

**Student-
 Supplies**
 OF
ALL KINDS
 Vaughan & Morrill Co.
 926 Pac. Ave. . . Tacoma, Wash

J. M. Arntson,
 Notary Public.
 Udfærdiger alle lovlige Dokumenter
 saasom Skjæder, Kontrakter, m. m.
 Municipal Court-Rooms
 City Hall
 TACOMA, - - WASH

Lutherist Pilgrim-Hus
 No. 8 State St., New York.
 Hermeds Hus beh det nye Samlingshus for Emigran-
 ter, Barge Office.
 Kristeligt Herberg for Indvandrere
 og andre Rejsende.
 Pastor E. Petersen, Emigrantmidstø-
 nær, træffes i Pilgrim-Hus og
 paa Emigranterne bi med
 Raad og Daad.
 Bøtt. som kommer fra Oslen, tjener med Holt
 Line Street car lige til Heren.

**Skandinavisk
 Boghandel.**
 Et stort Udvalg af Stolebøger, Sal-
 mebøger, Bibles, Romaner og Aviser,
 samt alt, som tilhører en vel assorteret
 Bog- og Papirhandel.
 Ordres pr. Post ekspederes hurtig.
VISELL & ECKBERG,
 Stationers & Booksellers
 1808 Pacific Ave.

bedalingerne og til en herlighed for dit folk Israel." — den tid, om hvilken det hedder i den 110de salme: „Skofbar i Herrens stue er hans frelsmes bod." I døden opnået voriens til paradís, hvor vi skal nyde en fuldkommen glæde og fuldkommen fred i alder uden ende. Er, dette er noget, som det er værd at stræbe efter og i troens bøn bede om — den tid, da vore harper ikke nogen gang skal bære ubrugte som Israels børn paa udjærne ved Babylons floder, men være stemte for evig at lyde — ja den tid, da vor lovsang skal tone gennem den himmelske hal, og vi holder hos Gud den evige fest.

Vort arbejdssfelt.

Ordination.

Ottende søndag efter Trinitatis blev Theodor O. Nefte ordineret til det hellige prædikeembede i Everett, Wash. Ordinationen afholdtes af formand E. G. Foss efter det nye ritual. Under tegnede oplæsning ordinationens vort. I oplæsningen af de sacramente blev følgende deltog: O. J. G. Frenn fra Tacoma, G. H. Stubb jr. fra Seattle og J. O. Dale fra Sitka. Pastor Frenn meddelte for allest.

Ordinationens vort lyder:

„Theodor O. Nefte er født den 18de januar 1876 af forældrene Peter W. Nefte og Sigrid Maria født Delle Maret 1877. Rystet han med sine forældre til Lake Mills, Ia., hvor han bodde i femten aar. Den 6te juli 1890 blev han konfirmeret af formand E. H. Torgersen i Vime Co. menigheds kirke. Væren 1892 flytted han igjen med sine forældre tilbage til sit fødested, hvor han siden har haft sit hjem. Han frekventerte Luther-Kollege i Decatur fra høsten 1896 til væren 1902. Væren samme aar blev han optat som student ved Luther-Seminar i Hamilton, og ved den 1ste marts til det juni afholdte embedsksammen, blev han befunden dygtig til at overtage det hellige prædikeembede, og han er sig ikke bevidst at ha brugt noget af Guds forbudt middel til at komme i embedet.

Han har antat kald fra Everett, Wash., som formand Foss's kapellan.

„Naar han idag frekventer sig til ordination, (som er det med bevidsthed og sin egen udygtighed overfor den høje og ansvarende gerning, hvor-

til Gud har kaldt ham; men han sætter sin tillid til ham, som er din nærmeste manden, at ligesom han hidtil har bevaret ham, vil han ogsaa i fremtiden hjælpe ham.

„Med tak til Gud mindes han sine hjære forældre og søskende. Ved deres hjælp er det, at han idag kan fremstille sig til ordination. Vlaatte Gud sigelig betænne dem derfor. Dernæst takker han sine hjære lærere baade ved Luther-Kollege og Luther-Seminar, og særlig ber han om denne menigheds og andre kristnes bøn.

Herren velsigne denne nye arbejder i hans vigtige og ansvarende kald.

O. T. Vee.

Det rette missionsfund og missionsarbejde.

(Af J. Bløkken.)
(Fortættelse.)

Betydningen af at ere det rette missionsfund for alle dem, som arbejder i missionens tjeneste, kan ikke overvurderes. Med det rette missionsfund vil den bejævnligste gerning bli let, og en tætte fund vil den letteste gerning bli besværlig.

Men ikke blot vil arbeidet bli let eller tungt i forhold til fundets beskaffenhed; men gerningen selv vil ofte lykkes eller mislykkes, eftersom det rette missionsfund er eller mangler af arbejderne; thi ikke nok med, at den, som mangler fundet, vil gjøre gerningen kan med et halvt hjerte eller rettere sagt uden noget hjerte, han vil ogsaa forsomme mange gjeremaal, som han dels mangler spaa for, og som dels hans træge fæd vil hindre ham i at udføre. Saaledes vil si sine arbeide lide. Dette gælder dog ikke blot præsterne, men alle kristne saltnidellighed; thi vi er alle kaldte til at være missionærer i Guds rike paa jorden. Det er en midtjænde og for ti den høje skadelig opfatning, at kun præsterne skal være missionærer; thi alle kristne uden undtagelse er kaldte dertil.

„Men J" (alle præsterne blot, men alle kristne), siger apostelen, „er en udvalgt stegt, et kongeligt presteskab, et helligt folk, et folk til elendighed, som at I skulle forlunde hane byder, som kaldte os, d. v. s. at gjøre

Herrens hellige navn kendt saafangt, som vi kan; men dert indbefattes ogsaa missionen som en væsentlig del, da missionsgjæringen består i at gjøre Herrens navn kendt udenfor ens egen hjemlands.

Saaledes er vi alle kaldte til at være missionærer. Missionskaldet er for enhver kristens vedkommende uadskillelig foræret med kristenlivet. Det er kun i 2 tilfælde, at missionskaldet ophæves, og det er, naar man enten falder fra kristenlivet, eller naar dette liv ophæver.

Dis nu det rette missionsfund skal mangle, enten hos de udsendte eller de hjemmeverende missionærer, som skal støtte de udsendte med sine bønner og gaver, saa vil seire missionsarbeidet bli berøst. Det vil bli daarlig udført, til stor skade for dem, som skal være gjenstand for missionærernes arbejde.

Men skaden vil bli en talsig skade. Den vil ogsaa falde tilbage paa missionsfundet selv, dersom det rette missionsfund mangler, og arbeidet bli udført daarlig berøst. Støtt bli naturligtvis skaden for de udsendte missionærer, som har mere direkte med arbeidet at gjøre.

Ligeom den største skade er bleven berøst dem af Gud berøst, at han har kaldt dem til denne vigtige og hellige gerning, og den rigeste anledning er givet dem til at gjøre godt, baade mod andre og mod sig selv, saaledes vil ogsaa straffen og skaden bli stor i samme forhold for dem, som forsømmer disse naabens anledninger til Guds rikes fremme.

En indremissionær, som mangler det rette fundet, vil saa langt frubrukkes og fuldkommengjort i sin gerning, at han meget mere vil strumpesommen og unyttiggjort dert. Dertmed er dog ikke sagt, at en, som mangler det rette fund, ikke kunne opnaa ogsaa det under sin gerning.

Jeg tror, at der er ikke saa saa tilfælde, hvor de udsendte missionærer som fra begyndelsen af led store mangler i sin henseende, senere er bleven meget dygtige arbejdere; dog er det det snarere undtagelser end regelen.

Fortættelse.

— Formand Posa prædike den sidste søndag i Ballard. Collect optoges til menigheds skolen som begynder mandag den 6te september. Man haaber at kunne begynde skolen med et stort antal børn.

— Under kredsmødet i D. Nordbys kald i marts blev der over enstemt: Guds ord som regel og rettesnor for tro, lære og liv. Formand Hjøga var referent. Desuden deltog følgende præster: A. Eien, Rørdig, E. Foss, Wonsen, Dokrem, Høllsted og Wisnæs.

— Til vor glæde erfarer vi, at pastor J. Berg på Luther Hospital i St. Paul, skal være i god bedring.

Til Indremissionen.

Konfirmandskole i Sammenhæng menigheds den 17de Aug., 1905, part. O. S. Ordination kald, Vancouver, Wash. \$11.62.
H. J. Dams,
Rådsher.

Betalt paa Herold.

And en kvant, P. G. Dams, A. T. Anderson hver 1.00 wt. R. V. natth 1.30, Ford Agn, post. R. Kasser, von T. Gudenberg, Arthur Oansen, John Berntsen, Augustus Fieber, John Arntsen, John J. Hansen, James H. Hovelsen, m. s. v. John J. Hansen, von C. Andersen hver 50c.

Godt logis!

— 25 cts. for natten — ved at henvende sig til pastor Hagoos 425 East 10th St. Portland, Ore. Phon: Scott 2138.

Erfolge.

En eiendom i Parkland, bestående af hus, barn, god brønd og 10 lotter, samt en halv mil fra Parkland, 8 acres land, alt indfæncet. Alt dette sælges paa gode vilkaar og rimelige priser. Man køvande sig til A. A. Fangrud eller Pacific Herold.

— Til vor glæde erfarer vi, at advokat G. S. Nelson for alvar har staaet sig ned i Ballard, hvor han for fremtiden vil være sine landsmand til tjeneste i gode raad og ædle deed, hvor til hans over 25 aars praktisk og rig erfaring har gjort ham særdeles vel tattet. Han kan tjene som et af bedste for, at ogsaa mænd af ret verdighed kan god kan bevares i sin religiøse overbeholdning og barnetro. Men disse trygtere kan ha kristne bistro si til en sabbat mands raad og hjerte; thi den kristne samvittighed er den bedste garanti for sagernes rigtige behandling. Mr. Nelson siges at være vel hjemme i sit nye hjem, hvilket noksom berøres af de anbefalingsbreve og gode sigte vidnesbyrd, han bærer med sig baade fra dommere og andre kompetente mænd, der i længere tid har kendt ham under hans tidligere for. Vi gratulerer Ballard med en advokat som Nelson, og mr. Nelson gratulerer os med et fæd som Ballard!

